Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1261/2024
07.02.2024. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље – противтужене АА из ..., коју заступа Иван Ристић, адвокат из ..., против туженог – противтужиоца ББ из ..., ..., кога заступа Далибор Митић, адвокат из ..., ради развода брака, вршења родитељског права и издржавања, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 322/23 од 31.08.2023. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог – противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 322/23 од 31.08.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље – противтужене за накнаду трошка састава одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Параћину П2 426/22 од 07.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље – противтужене да се обавеже тужени – противтужилац да доприноси издржавању мал. ВВ месечним износом од 11.000,00 динара, сваког 01. до 05. у месецу за текући месец, почев од подношења тужбе 06.01.2022. године до 04.05.2022. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 2.660,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж2 322/23 од 31.08.2023. године, преиначио пресуду Основног суда у Параћину П2 426/22 од 07.12.2022. године тако што је обавезао туженог да на име свог доприноса у издржвању ћерке мал. ВВ плаћа месечно износ од 11.000,00 динара сваког 01. до 05. у месецу за текући месец, почев од дана подношења тужбе 06.01.2022. године до 04.05.2022. године и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени – противтужилац је благовремено изјавио ревизију побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиља – противтужена је поднела одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошка њеног састава.

Испитујући правилност побијане другостепене пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) у вези са чланом 202. Породичног закона, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1. ЗПП, на коју повреду Врховни суд пази по службеној дужности. Неосновано ревизија указује да је пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. истог закона, при чему не наводи конкретно коју то одредбу ЗПП другостепени суд није применио или није правилно применио, а што је било од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља-противтужена АА и тужени-противтужилац ББ су бивши супружници. Правноснажном пресудом од 05.05.2022. године, донетом у овом поступку, којом је разведен њихов брак и малолетна ћерка ВВ рођена ...2015. године поверена на самостално вршење родитељског права мајци, тужени-противтужилац је обавезан да на име свог доприноса за издржавање малолетне ВВ плаћа месечно износ од 11.000,00 динара почев од дана пресуђења до исплате. Тужбени захтев је одбијен за период од подношења тужбе до тренутка пресуђења, о чему се расправља у овом поступку. Тужиља је са мал. ВВ напустила брачну заједницу 08.11.2021. године, када је пријавила насиље. Тужени се налазио у притвору до 10.12.2021. године, а по изласку из притвора, странке су се договориле да мал. ВВ сваки викенд од петка после 14,00 часова, када заврши са обавезама у вртићу до понедељка у 08,00 часова када треба да пође у вртић, буде у очевом домаћинству. У току јануара и фебруара 2022. године, мал. ВВ је два пута је била болесна, није ишла у вртић и код туженог је провела период од око 2 недеље. Након тога, странке су се договориле да мал. ВВ сваку другу недељу проводи код оца што је и функционисало од почетка марта 2022. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиље закључивши да су се у спорном временском периоду – од дана подношења тужбе 06.01.2021. године до дана доношења првостепене пресуде 05.05.2022. године о мал. ВВ подједнако старали и отац и мајка, те је свакако тужени у том периоду када је дете боравило код њега обезбеђивао мал. ВВ све оно што је потребно за живот, а тужиља није доказала да је имала посебне трошкове у том периоду за издржавање ћерке које би тужени био у обавези да јој надокнади.

Другостепени суд је применом одредбе члана 154. став 1. те члана 77. и 68. став 2. Породичног закона, преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев. По схватању тог суда, из правилно утврђених чињеница у првостепеном поступку, првостепени су је извео погрешан чињенични закључак да су се оба родитеља подједнако старала о детету. Дете је све време било код мајке, а код оца је боравило, што не утиче на његову обавезу да за тај период плати издржавање малолетној ВВ.

По налажењу Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев.

Одредбом члана 77. Породичног закона у ставу другом, прописано је да један родитељ сам врши родитељско право када само он живи са дететом, а суд још није донео одлуку о вршењу родитељског права.

Одредбом члана 154. став 1. прописано је да малолетно дете има право на издржавање од родитеља. Одредбом члана 160. став 1. истог закона прописано је да се висина издржавања одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Према ставу 2. и 3. истог закона потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања, а могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе издржавања других лица и других околности од значаја за одређивање издржавања.

Од престанка брачне заједнице странака 08.11.2021. године, мал. ВВ живи са мајком, која је мал. ћерку повела са собом па је мајка у смислу цитиране одредбе члана 77. став 2. Породичног закона у периоду од подношења тужбе до доношења пресуде о старатељству самостално вршила родитељско право. Стога је правилан закључак другостепеног суда да је у том периоду тужени као други родитељ био у обавези да доприноси издржавању малолетне ћерке износом чија висина утврђена правноснажном пресудом донетом у овом поступку, у ком делу она није била предмет побијања ревизијом. Чињеница да је дете боравило код оца, јер је постојао договор између родитеља о начину виђања оца са дететом, је без утицаја на његову обавезу плаћања издржавања за дете.

Стога се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како састав одговора на ревизију не представља потребан трошак, то је одбијен захтев тужене за његову накнаду и одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Гордана Комненић с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић